

N:o 30.

Af herr **Leman**, om vissa författningars ändring i syfte att ordinarie domhufvande å landet må benämnas lagman.

Känt torde vara, att domare, särskildt å landsbygden, med ett från äldre tider i folkmunnen gängse uttryck, som oftast benämnes »lagman». Denna benämning har ock god häfd i våra gamla lagar och torde böra komma till heders igen, synnerligen som benämningen »häradshöfding» numera gifves icke allenast åt den ordinarie landtdomaren, utan äfven åt hans biträden samt jemväl åt praktiserande jurister, ja ofta nog äfven åt icke jurister.

Då 3 kapitlet rättegångsbalken i 1734 års lag, hvilket innehöll bestämmelser om lagmansting, blifvit upphäfdt genom kongl. förordningen den 18 april 1849;

då alltså nära femtio år förflutit sedan de gamla lagmansrätterna upphört att existera och minnet om dessa rätter ej vidare torde lefva i folkmedvetandet; samt

då numera ingen, vare sig verklig eller titulär lagman qvarlefver, torde tiden vara inne att åt den ordinarie landtdomaren återbördas den folkliga, betecknande och väklingande benämningen »lagman».

Mot ett dylikt ombyte af benämning torde icke större svårigheter eller hinder resa sig, än då vid införande af nu gällande utsökningslag föreskrefs, att hvad i lag i vissa fall stadgades om Konungens befallningshafvande, skulle gälla öfverexekutor.

På grund af det anförda får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla om utarbetande och framläggande till Riksdagens pröfning af förslag till sådana ändringar i nu gällande lag och författningar, att derigenom stadgas, att ordinarie domhafvande i underrätt å landet hädanefter skall benämnas *lagman*.

Stockholm den 29 januari 1897.

Philip Leman.